

ابن دوست، ابوسعید/ابوسعبد عبدالرحمن بن محمد بن محمد. (۳۵۷-۴۳۱ق)، عالم، ادیب و شاعر. جدش ملقب به دوست بود. عبدالرحمن از مردم نیشابور و ناسنوا بود. نزد ابونصر جوهری لغت و ادب آموخت. ابوالحسن واحدی مفسر از شاگردان اوست. از آثار او: «ردّ علی الزجاجی»، در استدارکش بر «اصلاح منطق» ابن سکیت؛ «دیوان» شعر. در «الاعلام» زرکلی نام او را به استناد «جواهر المضية» ابن درست نوشته است، اما با توجه به آنکه اغلب منابع او را ابن دوست ذکر کرده‌اند، بنا را بر ضبط ابن دوست می‌گذاریم. همین ضبط را «دائرة المعارف البستانی» به صورت ابن دُوست [dowast] آورده است.

الاعلام (۴/۱۰۲)، دائرة المعارف البستانی (۱/۴۸۲)،

ریحانه (۷/۵۲۰)، سیر النبلاء (۱۷/۵۱۰-۵۰۹)، لغت‌نامه

(ذیل/ ابن دوست)، معجم المؤلفین (۵/۱۸۸).